

РЕШЕНИЕ

№ 3227

гр. София, 18.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **6373** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и във вр. с чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалба на В. К. Ч., срещу мълчалив отказ, а впоследствие при уточнение, срещу решение № ДОИ-22/13.10.2020г. на на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, по заявление за достъп до обществена информация вх.№ ДОИ-11/07.05.2020г.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения акт поради противоречие с материалноправните разпоредби и липса на мотиви. По същество се иска неговата отмяна и връщане на преписката на административния орган с указания за предоставяне на информацията. Претендират се разноси за безплатна правна помощ по смисъла на чл.38, ал.1, т.3 от закона за адвокатурата.

Ответникът – КЕВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с която да я отхвърли. Претендират се разноси.

Заинтересованата страна – [фирма], в депозирано писмено становище, оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

След като се запозна с приложените и приети по делото писмени доказателства, съдът установява от фактическа страна следното :

Със Заявление вх.№ ДОИ-11/07.05.2020г., оспорващата страна е сезирала КЕВР, с

искане да ѝ бъде предоставен достъп до обществена информация, а именно предоставяне на копия от разпоредителните части на всички лицензии, издадени на [фирма].

С писма изх.№ ДОИ-11/22.05.2020г. и изх.№ ДОИ-11-06.2020г. е изискано изричното съгласие на заинтересованата страна за предоставяне на искания достъп. С писма № ДОИ-11 от 05.06.2020г. и 26.06.2020г., дружеството е изразило изрично несъгласие.

Въз основа на това, ответникът приел, че не е дадено съгласие и не е налице надделяващ обществен интерес, поради което издал оспорвания административен акт и е отказал предоставянето на информацията.

При така установената фактическа обстановка и като взе предвид становищата на страните, съдът прави своите правни изводи:

Жалбата е ДОПУСТИМА. Подадена е от лице с правен интерес да оспорва, в законоустановения срок, насочена срещу акт подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Процесният отказ, е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му законови правомощия като между страните този факт не се спори.

При издаването му са спазени изискванията за форма по смисъла на чл.59, ал.2 във вр. ал.3 АПК и специалната разпоредба на чл.28, ал.2 ЗДОИ, съответно са спазени изискванията за форма, включваща мотиви и следващ се от тях диспозитив.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорвания и да са препятствали възможността му адекватно да я организира и които да са основания за отмяната на акта по смисъла на чл.146, т.3 от АПК. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание..

При издаването на оспореното решение са нарушени материалноправните разпоредби. Безспорно се установява от разпоредбата на чл.3 ал.1 ЗДОИ, че ответната страна е задължен субект по смисъла на закона. В тази норма е регламентирано задължение на „задължените субекти” да предоставят информацията, която е създадена в кръга на тяхната компетентност и е налична.

За да постанови своя отказ, административният орган се е мотивирал единствено с липсата на съгласие на третото лице, както и че не са налице условията на чл.5 и чл.31 от ЗДИ, а именно надделяващ обществен интерес.

Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в Закона за достъп до обществена информация /обн. ДВ, бр. 55 от 2000 г./. Обществена информация по смисъла на закона е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти – чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ. Задължените да предоставят информация по ЗДОИ субекти са посочени в чл. 3, ал. 1 и 2 от закона. Съобразно законовата дефиниция, членът на КЕВР е длъжностно лице при орган на съдебната власт – държавен орган и следователно – задължен субект по см. на чл. 3, ал. 1 от ЗДОИ. Тези субекти имат задължението да предоставят информация, която да е създадена в кръга на тяхната компетентност или да се съхранява от тях и да е налична. Обществената информация, която отговаря на първото изискване е два вида - официална и служебна. В

разпоредбата на чл. 10 от ЗДОИ е посочено, че официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия. Правните актове на държавните органи, в които по дефиниция следва да се приеме, че се съдържа официална информация са нормативни, общи и индивидуални. За първите от тях достъпът е осигурен чрез обнародването им в Държавен вестник. За останалите достъпът се осъществява по реда на ЗДОИ, освен ако изрично не е предвиден друг начин. Служебната информация, според чл. 11 от ЗДОИ е тази, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации.

В настоящият случай, исканата информация по заявлението – различни индивидуални и други актове на ДКЕВР /КЕВР/ следва да се квалифицира като обществена. Действително, съобразно изложените в заявлението съображения, посредством нейното предоставяне се цели създаване възможност да се състави мнение относно дейността на задължения субект, във връзка с дейността на органа и по-конкретно – във връзка с начина и основанията за издаване решения на КЕВР както и информиране, относно тяхното съдържание – а именно разпоредителната част на посочените лицензии, издадени на [фирма], с които се определят специалните условия за осъществяване на съответната лицензионна дейност, според вида на лицензията и специалните изисквания.

Изложените мотиви не се споделят от настоящата инстанция.

Съгласно чл.41 от Конституцията на Република България на всеки гражданин е гарантирано конституционно закрепеното право да търси, получава и разпространява информация от държавните органи, като в настоящия случай, според състава на съда не е налице визираното в тази норма ограничение, исканата информация да е насочена срещу националната сигурност, обществения ред в Държавата или народното здраве и морала, както и не засяга чужди права и законно защитени интереси на трети лица

Основанията за отказ да се предостави исканата информация са изброени в нормата на чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ, като в случая административният орган се позовава на чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДОИ и се мотивира с изричното несъгласие на заинтересованата страна да се предостави информацията по заявлението. Съгласно разпоредбата на чл. 37, ал.1, т. 2 от ЗДОИ основание за отказ за предоставяне на обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и няма негово изрично писмено съгласие за предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес. В разглежданата хипотеза след като исканата информация е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, несъгласието на засегнатото лице да се предостави информацията не е достатъчно основание за постановения отказ. Съгласно нормата на чл. 31, ал.4 от ЗДОИ, при отказ на засегнатото лице, органът следва да предостави информацията в обем и по начин, който да не разкрива информацията, която се отнася до третото лице и формираният отказ е в противоречие с условието за надделяващ обществен интерес, предвидено в нормата на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ. Анализът на последната норма налага извода, че липсата на съгласие на засегнатото лице за предоставяне на информация не е абсолютно и достатъчно основание за отказ да се предостави достъп до исканите сведения, а зависи и от отсъствието на надделяващ обществен интерес.

В случая с оглед характера на исканата информация следва да се приеме, че независимо от отказа на трето лице, въпреки че в случая отговор не е постъпил,

исканата обществена информация следва да бъде предоставена при наличието на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т. 6 от ДР на ЗДОИ, тъй като чрез предоставянето на исканите сведения ще се повиши прозрачността и отчетността на задължения субект. Надделяващ обществен интерес има винаги, когато чрез искания достъп се търси постигането на определени, посочени в закона цели. Презумпцията за съществуването на такъв означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на обратното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на надделяващ обществен интерес. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е направено. Този извод следва и от разпоредбата на §1, т. 5, б. „ б” и б” в” от ДР на ЗДОИ, която въвежда презумпция на наличие на обществен интерес, когато сведенията и данните са свързани с улесняване на прозрачността и отчетността на задължените субекти относно взиманите от тях решения, както и гарантира законосъобразното и целесъобразно изпълнение на законовите задължения на субектите по чл.3 от ЗДОИ. Ответникът не е изложил никакви мотиви за наличието на такъв интерес, а се е позовал единствено на непостъпването на отговор, което индиректно е прието като липсата на съгласие на третото лице.

В спора се извеждат принципът достъпност, откритост, достоверност и пълнота на търсената информация с цел гарантиране сигурността на обществото и държавата, надделява и общественият интерес по смисъла на чл. 13, ал. 4 във връзка с § 1, т. 6 от ДР на ЗДОИ - когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3 от ЗДОИ /решение № 11968/11.11.2015г. по дело № 14518/2014г. на ВАС, Пето отделение/. Презумпцията за съществуването на обществения интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е направено.

Въз основа на горното, съдът намира процесното решение е незаконосъобразно като следва да бъде отменено, а адм. преписка върната на адм. орган за ново произнасяне при спазване на дадените задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК, на процесуалният представител на оспорващия следва да се присъдят сторените по делото разноски. В производството пред Административен съд София-град е представлявана от Л. К. Ч. от АК-гр.С. като последният е оказал безплатна правна помощ на лице, съгласно вписаното в договора за правна помощ и съдействие правно основание за безплатна помощ – чл.38, ал.1, т.3 от ЗАдв., за което е представен договор за правна защита и съдействие. От пълномощника е направено своевременно искане за присъждане на адвокатско възнаграждение при условията на чл. 38, ал. 2 АПК

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд София - град, второ отделение, 28-ми състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ решение № ДОИ-22/13.10.2020г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, по заявление за достъп до обществена информация вх.№

ДОИ-11/07.05.2020г.

ВРЪЩА преписката на Комисията за енергийно и водно регулиране за произнасяне съобразно указанията в мотивите на настоящото решение в 14 – дневен срок от получаване на административната преписка.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на адв. Л. К. Ч. сумата от 500лв. разноси.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните, че решението е изготвено.

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: